

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1998 ΕΤΟΣ ΜΗ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 891 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΤΤΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Υπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/που τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσοστόμου

Πάσχα 1998

Πρὸς τὸν ἱερόν κλῆρον, τοὺς ὁσιωτάτους μοναχοὺς καὶ τὸν
εὐσεβῆ λαόν τῆς Ἐκκλησίας μας.

« Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν λύσας θανάτου τὰ δεσμά. Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν
μεγάλην». (Ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας).

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀντηχεῖ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ, ὡς τὸ μεγαλύ-
τερον κοσμοϊστορικόν γεγονός πού ἀφορᾷ τὸ σύμπαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἀναστάς Κύριος δεσπόζει
οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Στρατευομένη καὶ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, συναντῶται ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς κοινήν ἑορτὴν καὶ
Ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συμπανηγυρίζουν εἰς μίαν συνισταμένην ἀνεκκλήτου χαρᾶς, ἀπερί-
γραπτον ἀπὸ ἀνθρωπίνους φράσεις.

Ἡ ὑπεροχὴ τῆς Πασχαλίου Ἑορτῆς, ἔγκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀθανασίας καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ
θριάμβου τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ ἀπαισίου τρόπου τοῦ θανάτου, τοῦ ὁποίου αἰτία ὑπῆρξε αὐτός ὁ
ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς εἰς τὸν Θεόν καὶ ὑποταγῆς του εἰς τὸν πλάνον διάβολον.

Ἡ ἀθανασία ὑπῆρξε νοσταλγὸς προσδοκία καὶ αἶτημα διάπυρον τῆς λογικῆς δημιουργίας, τοῦ
ἀνθρώπου δηλαδὴ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἄλογον δημιουρ-
γίαν. Τοῦ αἰτήματος τούτου τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀνέλαβεν ὁ ὑπέρχρονος καὶ ἐν χρόνῳ Θεός καὶ
ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς Σταυρικῆς Του Θυσίας καὶ τῆς
ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Του.

Διὰ τοῦτο, ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἐκφράζει τὸ σημαντικότερον καὶ θαυμαστότερον γεγονός εἰς

Φωτογραφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Εἰκονίζονται ἀπό ἀριστερά, οἱ Μητροπολίτες: Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος, Μαγνησίας Μάξιμος, Οἰνός Μαιθαῖος, Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας Ἀθανάσιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος καὶ οἱ Μητροπολίτες Ἀχαΐας Καλλίνικος, Ἀμερικῆς Παῦλος καὶ Χίου Στέφανος.

τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δικαίως ἐκλήθη Βασιλεὺς τῶν ἑορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων. Παγκόσμιος ὄθεν χαρὰ καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ἡ ἡμέρα αὕτη δίδουσα τὸ μήνυμα τῆς μετὰ θάνατον μακαρίας ζωῆς καὶ αἰωνιότητος. Θρήνος καὶ στεναγμός καταπαύουν, παραχωροῦντες τὴν θέοιν τῶν εἰς τὴν μεταθανάτιον αἰωνίαν ζωὴν μακαριότητος καὶ χαρᾶς, διότι «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6-9).

Δυνάμεθα ὄθεν νὰ θροντοφωνήσωμεν χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι καὶ ἡμεῖς: «Ποῦ σου θάνατε τό κέντρον; Ποῦ σου ἄδη τό νῆκος»; Ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς Ἰησοῦς, προεβελίωσε τό ἀληθές τοῦ λόγου διὰ τοῦ θαύματος τῆς τριττῆς νεκραναστάσεως τοῦ νεανίσκου τῆς Ναὶν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ δικαίου Λαζάρου, εἰς πίστῳσιν τοῦ ἐκουσίου πάθους τοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ, πρὸς κατανόησιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ μυστηρίου τῆς ἀπολυτρώσεως, ὅπερ ἀνέλαβε. Τούτων ἔνεκεν, μέ πίστιν καὶ βεβαιότητα περὶ τῆς ἀθανασίας οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἐβάδιον θαρραλεοὶ πρὸς τὸν θάνατον, ὁμολογοῦντες ἐνώπιον βασιλέων καὶ τυράννων μετὰ παρρησίας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁλόκληρον ὄθεν τό οἰκοδόμημα τοῦ χριστιανισμοῦ, στηρίζεται εἰς τό κενόν μνημα τοῦ Γολγοθᾶ, διό καὶ μετὰ πίστεως σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος χαίρει χαρμῳσύνως τό γεγονός, διὰ τοῦ ἐπιφωνήματος «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!» Ἐπειδὴ δέ, προϊόν τῆς πίστεως ταύτης εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, βεβαιουμένη διὰ τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται», τούτου ἔνεκεν μέ πίστιν ὁ αὐτός κόσμος ἐπικυρώνει τό γεγονός ἀντιφωνῶν αὐτῇ: «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ».

Ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, θά ἦτο ἀναπόδεικτος ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «εἰ δέ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α. Κορ. ΙΕ, 17), διότι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος θά εἶχε συνέπειαν καὶ τὸν αἰώνιον χωρισμόν μας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Πᾶς δέ ὀρθόδοξος χριστιανός, φέρει τὸν τύπον τῆς ταφῆς καὶ ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, βαπτισθεὶς εἰς τὴν ἱεράν κολυμβήθραν διὰ τριττῆς καὶ ὀλοκλήρου καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως, καθιστάμενος οὕτω μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ μὲν τελεία κατάδυσις, ὡς παραιορεῖται εἰς τὴν ἐποχὴν μας τοῦ βαπτιζομένου, συνεπάγεται τὴν μὲ καθαροὶν ἀπὸ

τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ ἐν τῷ ὕδατι ἐνταφιασμοῦ αὐτῆς καὶ συνεπῶς τὴν στέρησιν τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ κόσμος σήμερον κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ, παραδοθεὶς εἰς τὴν ὕλην καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἔχει περισσοτέραν ἀνάγκην κατανοήσεως τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ μὴ ἀπολέσῃ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν παγκόσμιον ἀνάστασιν καὶ παραμείνῃ δέσμιος εἰς τὴν αἰωνίαν φυλακὴν τοῦ Ἄδου.

Μετάνοιαν, προσευχὴν καὶ ἐγρήγορον ὡς ὄπλα κατὰ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου ἅς ἀναλάβωμεν τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἵνα καθαροὶ ὑπαντήσωμεν μετὰ λαμπάδων φαεινῶν τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐν κατακλείδι, ἐπὶ τῇ μεγαλειώδει καὶ σωτηρίῳ ταύτῃ ἑορτῇ οὐρανοῦ καὶ γῆς, κατορθώσωμεν ἀγαπητοί, πλοῦτον καρποφορίας ἀρετῶν δι' ἀγώνων πνευματικῶν, εἰς τιμὴν καὶ ἀγάπην τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Χριστοῦ μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου, ἵνα λάβωμεν μέρος ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν Αὐτοῦ.

Ἐμπλεοὶ δὲ χαρᾶς ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ ταύτῃ ἑορτῇ τῶν ἑορτῶν, ἀπευθύνομεν μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, πᾶσι τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ἀγαπητοῖς ἡμῶν τέκνοις, θερμοτάτας εὐχάς, ἐπιφωνοῦντες τὸν πάντερπνον χαιρετισμόν· «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ». Ἡ δὲ χάρις καὶ εὐλογία τοῦ Ζωηφόρου Μνήματος εἴη διαπαντός ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν καὶ τοῖς συγγενέσι καὶ φίλοις ὑμῶν. Ἀμήν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

† ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ»

«Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν. Αὐτός δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ δούς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι παρακαλέσει ὑμῶν τὰς καρδίας καὶ στηρίξαι ἡμᾶς ἐν παντί ἔργῳ καὶ λόγῳ ἀγαθῷ»

(Β' Θεσ. Β', 15 - 17)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπὸ τὴν διεύθυνση «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», γίνεται γνωστό εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ συνδρομαὶ ἢ δημοσιογραφικὸ ὑλικό, νὰ ἀποστέλλονται μόνο εἰς τὰ Γραφεῖα Κάνιγγος 32 (3ος ὁροφος) ΑΘΗΝΑΙ ἀπ' ὅπου καὶ ἐκδίδεται τὸ περιοδικό.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» καθηκόντως καὶ πρὸς ἅρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινῆς ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις ἢ ἐκφράζει τὴν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς Διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ ὑπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικόν «Φ.Ο.» δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς θεθαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καὶ εὐπρεπείας. Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

**ΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ
ΚΑΡΥΣΤΟΥ ΕΥΒΟΙΑΣ**

Στιγμιότυπο από την πανήγυριν του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τιμοθέου καὶ Μαύρας Καρύστου Εὐβοίας. Διακρίνεται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος καὶ οἱ ἱερεῖς Νικόλαος Καφετζῆς, Τιμόθεος Βλάχος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐθύμιος Μπαρδάκας, ὅστις ἐκφώνησε τὸν Θεῖον Λόγον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Μέ αφορμή τήν ἀνακοίνωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅτι δέχθηκε στούς κόλπους του δύο καθηρημένους ἀπό τήν Ἐκκλησία μας «πάλαι ποτέ» Ἐπισκόπους της, καί ἤδη μοναχοὺς, τόν κ. Παῖσιο Λουλουργᾶ καί τόν κ. Βικέντιο Μαλαματένιο, τοὺς ὁποίους μάλιστα χειροτόνησε Διακόνους καί Ἱερεῖς, πρόκειται δέ σύντομα νά χειροτονήσῃ καί Ἐπισκόπους, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψη της καί τὰ σχετικά δημοσιεύματα τῆς ὁμογενειακῆς στή Νέα Ὑόρκη ἐφημερίδος «Ἐθνικός Κήρυξ» τῆς 6ης καί 8ης Ἀπριλίου, παρατηρεῖ τ' ἀκόλουθα:

1. Ἀρχή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι νά μὴν ἀσχολῆται μέ τὰ ἐσωτερικά ζητήματα ὁποιασδήποτε θρησκευτικῆς κοινότητος, ἢ μέ τίς ἐνέργειες ἀτόμων πού δέν ἀνήκουν στούς κόλπους της. Ἔτσι καί στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ προσχώρηση στό Πατριαρχεῖο τῶν δύο ἀνωτέρω καθηρημένων πρώην κληρικῶν, ὡς καί ἡ «ἐν σπουδῇ» γενομένη χειροτονία τους σέ διακόνους καί ἱερεῖς, μέ τίς συνθῆκες μάλιστα πού ἔγινε, θά ἄφηνε ἀδιάφορη τήν Ἱερά Σύνοδο, ἂν δέν προέκυπταν σοβαρά ζητήματα, ὅχι μόνο κανονικοδογματικῆς, ἀλλά καί ἠθικῆς τάξεως. Π' αὐτό μέχρι σήμερα ποτέ μετά τήν καθάρσῃ τους, πού ἔγινε τό 1995, δέν θέλησε ν' ἀσχοληθῇ μαζί τους, μολονότι θά μπορούσε νά εἶχε προβεῖ ἀκόμη καί στόν ἀφορισμό τους, γιατί ἀπό τότε μέχρι σήμερα τολμοῦσαν νά ἐμφανίζωνται ὡς ἐπίσκοποι καί νά ἱεουργοῦν, μολονότι ἦσαν ἀδιαμφισβήτητα καθηρημένοι, ἀφοῦ εἶναι ἀποκλειστικό δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας πού χειροτονεῖ ἕναν κληρικό, νά μπορῇ καί νά τόν καθαρῇ, ἐάν παραστῇ ἀνάγκη. Κι' αὐτό ἀκριβῶς ἔπραξε ὑπεύθυνα καί κανονικά μέ τόν Παῖσιο καί τόν Βικέντιο ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ ὁποία μάλιστα ἀπέφυγε ἀπό τότε νά δώσῃ εὐρύτερη δημοσιότητα στήν Ἀμερική, μετά τήν καθάρσῃ τους αὐτῇ, γιά νά μὴ διασπασθῇ μέ ἀντεγκλήσεις ἡ ἐνότητα τῆς ὁμογένειας, ἀπαραίτητη γιά τήν προάσπιση τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων μας.

2. Ἡ ἐπιλογή τῶν μοναχῶν Παΐσιου Λουλουργᾶ καί Βικεντίου Μαλαματένιου νά προσχωρήσουν στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, διαθέτοντας μάλιστα σ' αὐτό τήν περιουσία τους, εἶναι ἀποκλειστικά δικό τους δικαίωμα καί ἀφορᾶ αὐτούς καί τοὺς πατριαρχικούς, ὅχι, ὅμως καί τήν Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἀπό τό 1924, ἀφότου δηλαδή τό Πατριαρχεῖο ἐξέκλινε ἀπό τόν θριγκὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, δέν ἔχει πλέον καμμιᾷ σχέση καί ἐκκλησιαστικῇ κοινωνία μαζί του, ἐπειδὴ πιστεύει ὅτι σύμφωνα μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583-1593 ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ, ἔθεσε τοῦτο τόν ἑαυτό του ἔξω ἀπό τό σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία σήμερα εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ γενομένη ἀναχειροτονία στό Πατριαρχεῖο, τῶν καθηρημένων πρώην ἐπισκόπων καί ἤδη μοναχῶν, Παΐσιου Λουλουργᾶ καί Βικεντίου Μαλαματένιου, σέ καμμιᾷ περίπτωση δέν θίγει τήν Ἱερωσύνη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀναγνώριση ἢ μὴ τοῦ Βαρθολομαίου, ὅπως δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀναγνώρισή της, ἀπό τόν πάπα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο.

3. Ἡ ἀναχειροτονία ὅμως ἀφορᾶ στοὺς μοναχοὺς Παῖσιο Λουλουργᾶ καί Βικέντιο Μαλαματένιο,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

γιατί τούς ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα, ἀφοῦ ὅταν πράγματι ἔπρεπε νά μὴν ἱεουργοῦν, ὅπως ἔπρεπε νά κάνουν μετὰ τό 1995 πού εἶχαν καθαιρεθῇ, αὐτοὶ ἱεουργοῦσαν. Ἀντίθετα, ὅταν ἔπρεπε νά διακηρύσσουν ὅτι εἶχαν ἐνεργή τή χάρη τῆς ἀρχιερωσύνης, ὅπως εἶναι ἡ πρό τοῦ 1995 περίοδος, αὐτοὶ τήν ἀρνοῦνται καί σπεύδουν νά ξαναχειροτονηθοῦν! Ἔτσι, ὁμως, ἐμπαίζεται ὁ Θεός, γιατί οἱ μοναχοὶ Παῖσιος Λουλουργᾶς καί Βικέντιος Μαλαματένιος, καλύπτοντας ἀπό κάθε ἄλλον γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἔλκει τήν Ἱερωσύνη της ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, τήν ὁποία ἔλαβε τό 1962.

Ἐπάρχει, ὡς ἐκ τούτου θέμα ἠθικῆς τάξεως γιά τούς μοναχοὺς Παῖσιο Λουλουργᾶ καί Βικέντιο Μαλαματένιο, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ τόν παρελθόντα Σεπτέμβριο 1997 ὑπέβαλαν αἴτηση γιά νά προσχωρήσουν στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ἐπειδή ἀνεκάλυψαν ὅτι δέν εἶχαν τήν ἱερωσύνη, (ὡς λέγουν σήμερον!) ὁμως παρά ταῦτα, ἐξακολουθοῦσαν μέχρι τήν προηγούμενη ἐβδομάδα νά ἱεουργοῦν καί νά ἐμφανίζονται πῶς τάχα εἶναι κανονικοὶ ἐπίσκοποι.

Εἶναι εὐλογο, λοιπόν, νά διερωτηθῇ κανεῖς: Τόσο πολύ ὑποτίμησαν τήν νοημοσύνη τῶν ὁπαδῶν τους, ξεγελώνοντας τους ὅτι δῆθεν τούς μεταδίδουν θεῖα μυστήρια, στά ὁποῖα οἱ ἴδιοι δέν πίστευαν; Καί τό χειρότερο, ἀφοῦ τά ἄτομα αὐτά μέ τήν ἀναχειροτονία, τήν ὁποία δέχτηκαν, ὁμολογοῦν ὅτι δέν εἶχαν ποτέ ἱερωσύνη, αὐτό σημαίνει ὅτι καί τά μυστήρια πού δῆθεν ἐτέλεσαν εἶναι ἄκυρα.

Ἰσχυρῶς ἀπό ὅλα αὐτά, πῶς θά τολμήσουν οἱ δύο αὐτοὶ μοναχοὶ νά ἐμφανιστοῦν μπροστά στοὺς ὁπαδούς τους καί νά τούς ποῦν, ὅτι ναι μέν μέχρι τώρα τούς ξεγελοῦσαν ὅτι δῆθεν τούς μετέδιδαν ἔγκυρα μυστήρια, ἀλλά ἀπό δῶ καί πέρα τά μυστήριά τους θά εἶναι ἄψογα, γιατί ἔλαβαν νέα Ἱερωσύνη ἀπό τόν κ. Βαρθολομαῖο, τήν ἐκκλησία τοῦ ὁποίου μέχρι χθές ὕβριζαν ὡς κακόδοξη κι αἰρετική, ἄμοιρη θείας χάριτος; Καί ἀκόμα, ἂν θέλουν νά εἶναι τίμοι μέ τόν ἑαυτό τους, γιατί οἱ ἴδιοι αὐτοὶ μοναχοὶ δέν ζήτησαν ἀπό τόν κ. Βαρθολομαῖο νά τούς ξαναβαπτίσῃ νά συγχωρηθοῦν κι' οἱ ἁμαρτίες τους;

4. Ἀλλά καί γιά τόν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ὑπάρχει κανονικό καί ἠθικό θέμα.

Κανονικό μέν, διότι τολμᾷ ὁ ἄνθρωπος αὐτός νά ἀποφαίνεται ὅτι οἱ μοναχοὶ Παῖσιος Λουλουργᾶς καί Βικέντιος Μαλαματένιος δέν ἔλαβαν ποτέ ἀρχιερωσύνη καί γι' αὐτό τούς ξαναχειροτόνησαν. Οἱ ἐπίσκοποι ὁμως, πού τούς χειροτόνησαν ἔλκουν τήν χειροτονία τους ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς, ὁ ἡγέτης τῶν ὁποίων, τότε, Μητροπολίτης Ἀναστασίας εἶχε χειροτονήσει καί αὐτόν τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Τιμόθεον!

Θά τολμήσῃ τώρα ὁ κ. Βαρθολομαῖος νά ἰσχυρισθῇ ὅτι οὔτε οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἔχουν ὑπαρκτή, κατ' αὐτόν Ἱερωσύνη καί ἔγκυρα μυστήρια, ἐπειδή χειροτονήθηκαν ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς ἀπό τούς ὁποίους ἔλαβε τήν Ἱερωσύνη ἡ Ἐκκλησία μας;

5. Μέ τόν Βαρθολομαῖο χωρίζει τήν Ἐκκλησία μας χάσμα μέγα, ὅσο τήν Ὁρθοδοξία ἀπό τήν αἵρεση.

Ποτέ ὁμως δέν θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε ὅτι θά χρησιμοποιοῦσε μεθόδους «Οὐνιτισμοῦ» γιά νά παρασύρῃ τούς Ὁρθόδοξους πιστούς, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, στό στρατόπεδο τῆς πλάνης του, ὅπως κάνει καί ὁ πάπας μέ τούς Οὐνίτες του. Κι' αὐτό, τόν ἐπαίσχυντο ρόλο, φαίνεται ὅτι θέλει νά διαδραματίσουν οἱ δύο ἀνωτέρω μοναχοί.

Ἡ Ὁρθοδοξία γνωρίζει πολύ καλά καί τήν Οὐνία καί τούς Βησσαριωνές της. Ἡ ἱστορία ἀπέδειξε πόσο ἀπέτυχαν τά ἀνέντιμα αὐτά μέσα καί πόσο χρεωκόπησαν ὅσοι ἀνέλαβαν νά τά ὑπηρετήσουν. Κι αὐτή τή φορά ὁ Ὁρθόδοξος λαός τῆς Ἐκκλησίας μας θά τούς ἀπομονώσει.

Σέ λίγες μέρες θά ψάλλουμε: «Ὡς ἐκλείπει καπνός ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός»! Ἔτσι θά ἐκλείψουν ὅσοι ἐπιβουλεύονται τήν ὀρθή πίστη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καλλίνικος

Ἀρχιεπισκοπάρχης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

Ο Ναός έχει γίνει από θαῦμα. Ἀπό μεγάλο θαῦμα, πού ἔγινε στὸν ἀείμνηστο μπάρμπα Μιχάλη Γκλινά.

Ὁ μπάρμπα Μιχάλης, εὐλαβέστατος ἄνθρωπος, μὲ τὸ παλιό ἡμερολόγιο, ἀρρώστησε κάποτε. Καί ἀρρώστησε βαριά, ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστεια.

Ἀπὸ Καρκίνο...

Ἡ ὑγεία τοῦ ἐπιδεινώθηκε σύντομα καί οἱ γιατροί τοῦ εἶπαν πῶς ὁ κίνδυνος ἦταν ἄμεσος.

Τοῦ ἔδιναν τρεῖς ἡμέρες ζωῆ. Ἐπρεπε ἐπείγ- ντως νά γίνη ἐγχείρηση. Ἀλλά καί τότε δέν θά τελείωνε ὀριστικά. Ἀπλῶς θά ἔπαιρνε μιά παράταση ζωῆς 5 ἕως 6 μηνῶν. Ὁ καρκίνος θά ἔκανε μετά- σταση... Καί ὁ μπάρμπα Μιχάλης τί ἄλλο μπορούσε νά κάμῃ; Ἐκαμε τὸ σταυρό του, χαίρεται τὴν οἰκο- γένειά του καί μπῆκε στὸ Ἀντικαρκινικό Νοσοκο- μεῖο τοῦ Ἁγίου Σάββα γιὰ τὴν ἐγχείρηση.

Ἐκεῖ τὸ θράδυ βλέπει στὸν ὕπνο του ἕναν ἀσκητὴ νά τὸν ἐπισκέπτεται καί νά τοῦ λέει νά φύγῃ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, δέν χρειάζοταν νά κάμῃ ἐγχείρηση.

Τὸ γεγονός τὸν ἐντυπωσίασε ἀλλὰ δέν μπορούσε νά κάνῃ διαφορετικά. Ἦταν τόσο σοβαρά! Ἐξ ἄλλου οἱ γιατροί ἦταν κατηγορηματικοί.

Τὴν ἐπόμενη βραδυά, παρουσιάστηκε πάλι ὁ ἄγνω- στος ἐκεῖνος ἀσκητὴς στὸν πονεμένο Μπάρμπα Μιχάλη καί αὐστηρότερα τοῦ εἶπε νά φύγῃ ὅπως δὴποτε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ἂν ἤθελε νά ζήσῃ. Καί ὁ μπάρμπα Μιχάλης τότε πῆρε τὴν ἀπόφαση νά φύγῃ.

Φεύγοντας πέρασε νά προσκυνήσῃ τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σάββα, στὸν αὐλόγυρο τοῦ Νοσοκομείου.

Ἐκεῖ ἀνεγνώρισε τὸν ἀσκητὴ πού τὸν ἐπεσκέ- πτετο τὶς προηγούμενες νύχτες στὸ κρεβάτι τοῦ Νοσοκομείου. Ἦταν αὐτὸς ἀκριβῶς πού ἔβλεπε στήν εἰκόνα! Ἦταν ὁ Ἅγιος Σάββας!

Συγκλονίζεται κυριολεκτικά ὁ μπάρμπα Μιχάλης. Οἱ λιγοστές του δυνάμεις μετὰ βίας τὸν κρατοῦσαν νά μὴν σωριαστῇ λιπόθυμος. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, προσκύνῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καί ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, γεμάτος ἀγωνία ἀλλὰ καί μὲ μιά οὐράνια παρηγοριά καί ἐλπίδα...

Ἀφῆσε τὸν ἑαυτό του στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί στήν προστασία τοῦ Ἁγίου Σάββα...

Καί δέν διαφυσήθηκε...

Τὸ θαῦμα, τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, ἔγινε στὸν ταπεινὸ, τὸν ἀπλό, τὸν πιστὸ μπάρμπα Μιχάλη.

Ὅχι μόνο δέν πέθανε στὶς λίγες αὐτὲς ἡμέρες, ὅπως ἐκτιμοῦσαν οἱ γιατροί ἀλλὰ ἡ ὑγεία του στα- διακά θελτιώθηκε καί ἔζησε ἄλλα 18 χρόνια!

Στὴν συνέχεια, ὁ μπάρμπα Μιχάλης, ἀφοῦ ἔβλεπε ὅτι ἡ ὑγεία του καλυτέρευσε καί συνῆλθε, ἀγόρασε ἕνα οἰκόπεδο ψηλά στὸ βουνό τοῦ Γαλατισίου.

Ἐκεῖ ἔκτισε ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι καί ἔβαλε μέσα τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του καί τὰ τρία παιδιά

του. Δέν λησμόνησε ὅμως τὸν εὐεργέτη του τὸν Ἅγιο Σάββα. Ἐκεῖ παραδίπλα ἔφτιαξε ἕνα ναῖσκο πρὸς τιμὴν του, ἀπὸ τοῖγκους καί λαμαρίνες πού τὶς ἔπαιρνε ὁ ἀέρας ὅταν φύσαγε.

Κι' αὐτὸ γινότανε συχνά γιὰ τὸ «πᾶναι» πολὺ ὁ ἀέρας ἐκεῖ ἐπάνω.

Πέρασαν τὰ χρόνια καί ὀγδοηκοντούτης περίπου ὁ μπάρμπα Μιχάλης, κατάλαβε πῶς θά ἔφευγε πλέον ὀριστικά ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Μία ἡμέρα λοιπὸν κάλεσε κοντά του τὴ γυναῖκα του καί τὰ τρία του παιδιά καί τοὺς εἶπε:

- Παιδιά μου ἤλθε ὁ καιρὸς νά φύγω.

Ἐκαμα ὅ,τι μπορούσα νά σᾶς μεγαλώσω, νά σᾶς ἀναθρέψω, νά σᾶς δώσω κάποια μὀρφωση καί νά σᾶς ἀφήσω καί αὐτὸ τὸ σπιτάκι.

Ἀκόμη ἔκαμα καί αὐτὸ τὸ ταπεινὸ ἐκκλησάκι στὸν εὐεργέτη μου, τὸν Ἅγιο Σάββα, πού μὲ κρά- τησε κοντά σας τόσα χρόνια καί σᾶς ἀφῆνω εὐχή νά τὸ ἀποτελειώσετε καί νά λειτουργῇται μὲ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἁγία τάξη καί ἡ ἁγία παρά- δοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί σέ λίγες ἡμέρες, ἐκοι- μῆθῃ ἐν Κυρίῳ, ὁ ταπεινός, ὁ ἀπλός, ὁ εὐλαβέστατος ἐκεῖνος γέροντας, ὁ μπάρμπα Μιχάλης.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του. Ἄς εὖρῃ ἀνάπαυση ἡ ψυχούλα του... Ὁ Ναός βέβαια εἶναι πτωχός.

Οἱ ἀνάγκες μεγάλες.

Ἄς βοηθήσουμε ὅλοι μας, διὰ νά ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ μπάρμπα Μιχάλη καί διὰ νά ἔχωμε καί ἐμεῖς τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Ἄς βοηθήσουμε κατὰ δύναμη ἕκαστος.

Ἄς ὑποκινήσουμε καί ἄλλους.

Ἄς γίνουμε εὐεργέτες τοῦ ταπεινοῦ Ἁγίου Σάββα Γαλατισίου.

Πρὸς ὑγείαν ψυχῆς καί σώματος.

Πρὸς Δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Περιοδικοῦ μας, ἐπιθυμοῦν νά συμβάλουν οἰκονομικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, δύνανται νά κατα- θέσουν εἰς τὸν λογαριασμὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς: 040 - 663327 - 78, ἐπ' ὀνόματι τῶν: ΓΚΛΙΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ καί ΓΚΛΙΝΟΣ ΗΛΙΑΣ. Μὲ τὴν υποχρέωση ὅπως μᾶς ἐνη- μερώσουν διὰ τὴν κατάθεσιν στὴν διεύ- θυνση.

Ἀρχιμανδρίτην Εὐθύμιον Μπαρδάκαν Αἰτωλίας 62 Ἁγία Παρασκευή Τ.Κ. 153 41.

Τό 'Εκκλησιαστικόν πρόβλημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο αὐτός Πατριάρχης ἔπεμψε τῷ 1588 γράμματα καί πρὸς τὸν τότε Μητροπολίτη Φιλαδελφείας καί πρὸς τοὺς ἐφόρους τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «ἐν Ἑνετίαις» οἵτινες ἐζήτουν παρὰ τοῦ Πατριάρχου νά ἀφαιρεθῶσι μερικά ἐκ τοῦ Τριωδίου καί νά δεχθῶσι τὸ Πάσχα ὅπερ ἐκαινοτόμησαν οἱ Ἱταλοί. Πρὸς πάντας τούτους ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν ἐπιταγὴν δριμύτητα ἐλέγχων τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰς καθημερινὰς καινοτομίας αὐτῆς.

Ἐκτός ὅμως τῶν ἐπιστολῶν τούτων ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ δριμύτερος παντός ἄλλου, ἐλέγξας καί καταδικάσας τοῦ περὶ Ἡμερολογίου νεωτερισμὸν τῆς Ρώμης, ἔπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν τὸν Πάπαν Ρώμης Γρηγόριον ΙΓ' ἀποδοκιμάζων τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου καί τὰς διδασκαλίας τῶν διαμαρτυρομένων, ὡς ἀντιτιθέμενα πάντα εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἱερεμίας οὗτος ἵνα δείξῃ τὸν σεβασμὸν τοῦ μὲν πρὸς τὸν Πάπαν ἀλλὰ ὄχι καί τὴν ὑποταγὴν τοῦ εἰς τὰς καινοτομίας τοῦ τὰς ἀντιστρατευομένας εἰς τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, ἐδώρησε κατ' Αὐγουστον τοῦ 1584 εἰς τὸν πάπαν δάκτυλον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί χεῖρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει. Τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν Πάπαν ὑπέγραψεν αὐτὸς οὗτος ὁ Πατριάρχης καί ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος. Ἐν τῇ μακρᾷ τούτῃ ἐπιστολῇ ὑπάρχουσι καί αἱ ἐξῆς περικοπαί:... «Τὰ γὰρ ἀρχαῖα ἔθη κρατεῖτω ὥρισαν (οἱ κανόνες) ὃ δὲ θιάζει παρ' ἐνορίας ἐστὶ καί ἔξω τῆς διδαχῆς τοῦ Χριστοῦ αὐτὸς εἶπεν ἀπελθόντες μαθητεύσατε, οὐχὶ θιάσατε....

Ἄλλ' ἔδει καί τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἐσπερίους

μὴ νέα καί πρόσφατα διδάσκειν σκανδάλου πρόξενα, ἀλλὰ τὴν Χριστοῦ διδαχὴν, Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Ἱερῶν Συνόδων καί ὅσα τοῦ Θεοῦ Πνεύματος εἰσὶ.

Δεύτερον καί ὑφηγοῦμεθα παντὶ Χριστιανῷ ὀρθοδόξῳ βουλομένῳ, ὡς οὐκ ἔστιν ἀούστατον τό παρ' ἡμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὀρισθεῖσι τῶν Ἁγίων Πατέρων μένει ὀρθόν καί εἰς αἰῶνας, σταθερόν διαμενεῖ ἕως οὗ φιλάττει

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

τὴν τάξιν, ἣν ἔλαχεν ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσκεμμένην τοῖς θείοις πατράσιν, ὧν οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τὴν ἐπιστήμην οἶδε τῆς ἀστρονομίας κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρίστους, οὔτε τὸν ἀγιασμόν ἔχει πλήν, εἰ μήπου δοκῇ, τὰ δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀληθείας μακράν... θέλπιον δ' ἦν αὐταῖς μὴ καινοτομεῖν καί τοιαῦτα μεταποιεῖν, καί ταῖς Ἐκκλησίαις Χριστοῦ στάσεως ἂν μετρίας γίνεσθαι προξένους... οὐκ εὐλογον λογίζεται ὡς τοῖς ἀντεχομένοις τὰ καλῶς ὀρισθέντα τοῖς ἱεροαγίοις

Πατράσιν, οὐ μόνον λελογισ-

σμένον ἀλλὰ καί θεῖον.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος».

Ἄλλ' ὅ,τι καθιστᾷ ἀναντίρρητον καί κατάδηλον τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὅπως καταδικάσῃ ὄχι ἀπλῶς τὴν μεταβολὴν πάσης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἀλλ' εἰδικῶς τὸ νέον (Γρηγοριανόν) ἡμερολόγιον καί ἀποκλείσῃ πᾶσαν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι δύο μεγάλοι Πανορθόδοξοι Σύνοδοι συγκροτηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ ἐπικληθέντος Τρανοῦ μία κατὰ τὸ ἔτος 1583 καί ἄλλη κατὰ τὸ ἔτος 1593. Περί τῶν Συνόδων τούτων εἶναι

από τό 1917 μέχρι σήμερα

ανάγκη νά ὁμιλήσωμεν διεξοδικώτερον.

Ἡ κατά τό ἔτος 1583 ἀπετελέσθη ὑπό τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου, τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλθέστρου καί τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σοφρωνίου καί ἄλλων πολλῶν ἀρχιερέων.

Κατά τήν Σύνοδον ταύτην ἐξεδόθη καί Σιγγίλιον τῶν ἀνωτέρω Πατριαρχῶν, καί τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων, διά τοῦ ὁποίου κατεδικάσθη τό νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ρώμης, καί ἡ ὑπ' αὐτοῦ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὑπῆρξεν τά κυριώτερον ἔργον τῆς Συνόδου ταύτης. Τοῦτο βεβαίῳ ἡ Ἐκκλησιαστική ἱστορία. Ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν Μελετίου ἀρχαίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν (ὄχι βέβαια τοῦ Μεταξάκη), ἐν Τόμῳ 3ῳ περιλαμβάνονται «τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τήν ἀκολουθήσιν ἀπό τοὺς χιλίους διακοσίους χρόνους τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, ἕως τοῦ χιλίου ἐπτακοσίου» ἀναγινώσκομεν ἐν σελίδι 402 παρ. 9 τά ἐξῆς: «Πατριαρχεύοντας τούτου τοῦ Ἱερεμίου σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ ἀφῆγ (1583) ἐπιδημεύσαντος καί Σιλθέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἧτις κατακρίνουσα τό καινοτομηθέν ὑπό τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ρώμης Καλενδάριον, δέν τό ἐδέχθη κατά τήν αἰτησιν τῶν Λατίνων». Ἐν δέ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τοῦ Φιλαρέτου Βαφειάδου, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου ἐν Τόμῳ 3ῳ (14, - 19) καί ἐν σελίδι 124 - 125 ἀναγινώσκωμεν τά ἐξῆς:

«Ὅτε δέ περί τά τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος Γρηγόριος ὁ ΙΓ' διά τοῦ καλαβροῦ Λουδοβίκου Πιλίου μετερρῦθμισε τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον καί εἰσήγαγε τό ἐπικληθέν Γρηγοριανόν τήν 15 Ὀκτωβρίου 1582, τήν 5 Ὀκτωβρίου ἀριθμῆσας ὡς 15, ἐπιθυμῶν καί τήν παρά τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν παραδοχήν αὐτοῦ, καθόσον μάλιστα οἱ προτεστάνται δέν ἀπεδέχθησαν αὐτά ἀμέσως, ἀποστέλλει πρὸς Ἱερεμίαν τόν Β' Πρεσβεῖαν μετὰ δώρων παρακαλῶν ἵνα ἐπινεύσῃ καί οὗτος

εἰς τήν ἀποδοχήν τῆς διορθώσεως. Ὁ Ἱερεμίας ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς δυσκολίας τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διορθώσεως ἀπορρίπτει τήν πρότασιν τοῦ Πάπα, κοινῶς, δέ μετὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλθέστρου ἐκδίδωσι τῷ 1583 ἐπιστολήν ἐν ἣ καθορίζων τὰς τέσσαρας διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου περί τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, καταδεικνύει καί τὰς βλέψεις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἡ ἐπιστολή αὕτη ἐγγράφη συνεπείᾳ τῆς κατά τό ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου, ἧτις κυρίως καταδικάζει τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, (ὧρα πρὸς τούτους Δοσιθ. τόμος Ἀγάπης σελ. 538. Μ. Γεδεῶν Κανον. Διατάξεις Α' σελίς 34) Κατά τὰς μαρτυρίας λοιπὸν ταύτας καί πλείστας ἄλλας περί τῆς ἀνωτέρω Συνόδου καί τῶν διατάξεων αὐτῆς ἐξεδόθη ἐπιστολή (Σιγγίλιον) τῶν λαθόντων μέρος Πατριαρχῶν καί λοιπῶν Ἀρχιερέων διά τοῦ ὁποίου Σιγγιλίου κατεδικάσθη τό νέον ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ρώμης. Τό ἀνωτέρω Σιγγίλιον, τό ἐκδοθέν κατόπιν τῆς Συνοδικῆς διασκεψέως τοῦ ἔτους 1583, φέρων κάτωθι αὐτοῦ τήν ἀνωτέρω χρονολογίαν, ἥτοι 1583 Ἰνδικτιῶν ιβ. Νοεμβρίου κ' καί τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἄνω Πατριαρχῶν καί λοιπῶν Ἀρχιερέων ὑπάρχει εἰς τόν χειρόγραφον κώδικα ὑπ' ἀριθ. 772 τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος (Ἀγίου Ὁρους).

Εἰς τό Σιγγίλιον τοῦτο περιέχεται ἐκτός τῶν ἄλλων καί τό ἀνάθεμα τῆς Ὁρθοδοξίας κατά τοῦ «Παπκοῦ Καλενδαρίου» (ἡμερολογίου) καί τοῦ νέου Πασχαλίου. Εὐρηται δέ ἐπίσης τό Σιγγίλιον τοῦτο μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναθέματος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμῷ 285 χειρογράφῳ κώδικι τοῦ κελίου «ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος» τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης Καυσοκαλυβίων Ἀγίου Ὁρους. Τό Σιγγίλιον τοῦτο ἀπέστειλεν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας πρὸς ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Τό κείμενον δέ τοῦ Σιγγιλίου τοῦτου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγκυκλίου τῆς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξοις χριστιανοῖς

εἰς τό μή παραδέχεσθαι τό νεώτερον Πασχάλιον ἢ καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου ἀλλ' ἐρμάνειν τοῖς ἀπαξ καί καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς Ἀγίοις (318) τριακοσίοις δέκα ὀκτώ θεοφόροις πατράσι τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καί ἀναθέματος.

Πᾶσι τοῖς Τριγοθύσσι καί ἀπανταχοῦ Χριστιανικοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς χάριν εἴη καί εἰρήνη καί ἔλεος παρὰ θεοῦ παντοκράτορος.

Οὐ μικρά τε ξάλη τήν παλαιάν ἐκείνην Κιβωτόν κατέλαθε ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων καί εἰ μή Κύριος ὁ Θεός μνησθεὶς τοῦ Νῶε εὐδοκίσειε κοπᾶσαι τό ὕδωρ, οὐδερμία ἐλπίς σωτηρίας, αὐτῇ ἦν οὕτω καί τήν Νέαν κιβωτόν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας, ἐπὶ ἀσπόνδον πόλεμον οἱ κακόδοξοι ἤγειραν καθ' ἡμῶν κατὰ τούτων καί ἡμεῖς τόν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἐγνώμεν, ὅπως τοῖς ἐν τούτῳ γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρος τήν ἡμετέραν Ὁρθοδοξίαν συνηγορεῖν. Ἀλλ' ἵνα μή τοῖς ἀπλουστέροις φορτικόν εἴη τό σύγγραμμα, ἀπλῇ διαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τήν ὑπόθεσιν καρτῆσαι ἐγνώμεν, ἥτις ἔχει οὕτως.

Εἰς ἀπλὴν διάλεκτον.

Ἀπό τήν Παλαιάν Ρώμην ἦλθασιν τινές ὁποῦ ἔμαθον ἐκεῖ νά λατινοφοροῦσι καί τό κακόν εἶναι πῶς ἀπό Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήματα καί θρέμματα ὄντες ὄχι μόνον ἠλλαξαν τήν πίστιν τους, ἀλλά καί πολεμοῦσι τά Ὁρθόδοξα δόγματα καί ἀληθινά τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπου μᾶς ἐπαρέδωκεν αὐτός ὁ Χριστός καί οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, καί αἱ Ἀγίαι Σύνοδοι τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ὅθεν τούτους ὡς σεσηπότα μέλη ἀποκόπτοντες ὀρίζομεν.

Ὅποιοι δέν ὁμολογεῖ καρδίᾳ καί στόματι ὅτι εἶναι τέκνον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὀρθόδοξος βαπτισμένος καί ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός μόνον, οὐσιωδῶς καί ὑποτακτικῶς καθὼς λέγει ὁ Χριστός εἰς τό εὐαγγέλιον χρονικῶς, δέ ἐκ Πατρός καί Υἱοῦ, ὁ τοιοῦτος ἄς εἶναι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησίαν μας καί ἔστω ἀναθεματισμένος.

Ὅποιοι δέν ὁμολογεῖ ὅτι τό Μυστήριον τῆς Ἀγίας Κοινωνίας πρέπει οἱ κοσμικοὶ νά μεταλαμβάνουν καί ἀπό τά δύο εἶδη δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Τιμίου καί Αἵματος παρὰ λέγουν πῶς μόνον

ἀπό τό Σῶμα ἀρκεῖ μόνον νά μεταλάβῃ ὅτι εἶναι ἐκεῖ καί τό Αἷμα, εἰς καιρόν ὅπου ὁ Χριστός ἔδωκε ξεχωριστά κάθε ἓνα, καί αὐτά δέν τά φυλάττουν, οἱ τοιοῦτοι ἔστωσαν ἀναθεματισμένοι.

Ὅποιοι λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τόν Μυστικόν Δεῖπνον εἶχεν ἄζυμον (Λειψόν) καθὼς οἱ ἑβραῖοι καί ὄχι ἄρτον ἐζυμον, ἤγουν ἄρτον ἀναβατόν, ἄς εἶναι μακράν ἀπό ἡμᾶς καί ἔστω εἰς τό ἀνάθεμα ὡς Ἰουδαϊκά φρονῶν καί τά τοῦ Ἀπολιναρίου, καί τῶν Ἀρμενίων δόγματα προσφέρων εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας διὰ τοῦτο καί ἐκ δευτέρου ἄς ἔχει τό ἀνάθεμα.

Ὅποιοι λέγει ὅτι ὁ Χριστός καί Θεός ἡμῶν, ὅταν ἔλθῃ νά κρίνῃ, δέν ἔρχεται νά κρίνῃ ψυχάς ὁμοῦ καί σώματα παρὰ, ἔρχεται διὰ νά ἀποφασίσῃ μόνον τά σώματα, ἀνάθεμα ἔστω εἰς αὐτόν. Ὅποιοι λέγει πῶς καί αἱ ψυχαί τῶν Χριστιανῶν ὅπου ἐμετανόησαν εἰς τόν κόσμον, πηγαίνουν εἰς τό καθαρτήριο πῦρ ὅταν ἀποθάνουν, εἶναι μῦθος ἐλληνικός καί φρονοῦν πῶς δέν εἶναι κόλασις αἰώνιος ὡς ὁ Ὠριγένης καί δίδουν ἀφρομήν μέ αὐτό ἐλευθερίας εἰς τό νά ἁμαρτάνουν, ἀνάθεμα ἔστω.

Ὅποιοι λέγει πῶς ὁ πάπας εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καί οὐχί ὁ Χριστός καί ὅτι ἔχει ἐξουσίαν νά ἐμβάξῃ εἰς τόν Παράδεισον μέ τά γράμματα του καί συγχωρεῖ καί τά ὅσα ἁμαρτήματα ἔχει πράξῃ - ὅποιοι μέ χρήματα λάβῃ ἀπ' αὐτόν (συγχωροχάρτι) - ἀνάθεμα ἔχετο ὁ τοιοῦτος. Ὅποιοι δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἐπτὰ Ἀγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, καί τό Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθοῦμεν καί θέλει νά ἀκολουθεῖ τό νεοφεύρετον Πασχάλιον καί νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καί ἐναντιώνεται εἰς αὐτά ὅλα, καί θέλει νά ἀνατρέψῃ καί νά χαλάσῃ τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, ἄς ἔχῃ τό ἀνάθεμα καί ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι.

Ἐσεῖς δέ οἱ εὐσεβεῖς καί ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ μένετε εἰς ὅτι ἐμάθατε καί ἐγεννήθητε, ἀνατρέφετε καί ὅταν τό καλέσῃ ὁ καιρός καί ἡ χρεια αὐτό τό αἷμα σας νά χύνεται διὰ νά φυλάξετε τήν Πατροπαράδοτον Πίστην καί ὁμολογίαν σας καί φυλάγεσθε ἀπό τῶν τοιούτων καί προσέχετε, ἵνα καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός σᾶς βοηθᾷ ἅμα καί ἡ εὐχή τῆς ἡμῶν μετριό-

τητος εἶναι μετά πάντων ὑμῶν ἀμήν ἔτους ἀπό θεανθρώπου αφηγ' (1583) Ἰνδικτιόνης 18' Νοεμβρίου Κ.

Ἄ Ο Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας

Ἄ Ο Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος

Ἄ Ο Ἱεροσολύμων Σοφρόνιος καί οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες.

Συγκρότησεν ὁμως καί δευτέραν μεγάλην Σύνοδον, ὡς εἶπομεν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας κατὰ τό ἔτος 1593 τόν μῆνα Φ/ριον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας, ἣτις Σύνοδος ἀποτέλεσθη ἐκ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Μελετίου πηγᾶ Ἀλεξανδρείας καί τοῦ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας καί Σοφρονίου Ἱεροσολύμων. Καί ἡ Σύνοδος αὕτη κατεδίκασε τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον. Τῆς Συνόδου ταύτης ὁ 8ος Κανὼν ἐπιγράφεται. «Πρὸς ἀποβολὴν τοῦ νέου Καλενδαρίου, ἥτοι τῆς περὶ τοῦ Πάσχα Λατίνων καινοτομίας» καί ἄρχεται ὡς ἑξῆς: «Ἀπαρασάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς Πατράσι διορισθέν περὶ τοῦ Ἁγίου Σωτηρίου Πάσχα».

Ὅριζι οὗτος κανὼν ὅτι: «ἅπαντες τοῖς τολμῶσι παραλύειν τοὺς ὅρους τῆς ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἕως παρουσίας τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφυλάκτου τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα ἀκοινώτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας κ.λ.π.

Ἄς μὴ εἴπῃ δέ τις ὅτι ἀποκλειστικῶς καί μόνον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα διατάχθη τοῦτο. Διότι ἐκτός τῶν ὧσων ἀνωτέρω ἀνεπτύξαμεν περὶ τοῦ σκοποῦ καί τοῦ Πνεύματος τῶν διατάξεων τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ἀποβλεπόντος οὐχὶ εἰς αὐτό τοῦτο τό Πάσχα, ἀλλ' εἰς τό ἐνιαῖον τῆς ἑορτῆς ὑφ' ὧσων τῶν ἐκκλησιῶν, ὑπὸ τὸν Ἱερεμίαν δευτέρα αὕτη Σύνοδος ὡς καί αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ γενικώτερον ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀπατηλῆς τοῦ νέου καλενδαρίου. Ἐκ τοῦ Σιγγελίου δέ τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τὴν πρώτην Σύνοδον ὡς ἀνωτέρω εἶπωμεν (1583) τρανῶς ἀποδεικνύεται καί τῆς δευτέρας ταύτης Συνόδου ὁ κύριος σκοπός. Περί τῆς ὅλης ἐπιπολαίας διαψεύσεως τοῦ ἀνωτέρου Σιγγιλίου τοῦ Ἱερέως τῆς γενομένης τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὑπὸ πλείστον Ἀρχιερέων τῶν ἀποτελούντων τὴν πλειονότητα τῆς συνελευσίσεως κατὰ Ἰούνιον 1, 29 Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ὡς καί περὶ τῆς εἰς αὐτὴν ὑποβληθείσης προτάσεως τῶν ἐπιφανῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Μητροπολίτου

Κασανδρείας καί Εἰρηναίου, τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου καί τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος Γερμανοῦ καταγγειλάντων τό Παπικόν νέον ἡμερολόγιον, ὡς ἔργον ἀσεβείας καί βεβαιωσάντων ὀρθῶς ὅτι πάντες οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν κοινῇ Συνόδῳ ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ τρανοῦ ἀπέκλεισαν δι' ἀναθέματος τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου θέλομεν ὁμιλήσει ἐν παραρτήματι εἰς τό τέλος τοῦ παρόντος.

Ἐκτός τῶν Συνόδων τούτων ἐν ἔτι 1818 ἐξαπελύθη πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους ἐγκύκλιος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν Νεοτεριστῶν. Τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην ὑπέγραψαν α) ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθίμος, β) ὁ Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος, γ) ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Μεθόδιος καί δ) ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος ὡς καί οἱ περὶ αὐτῶν Ἱεραὶ Σύνοδοι. Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη διαλαμβάνει μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενο πάντα νεωτερισμόν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει ἑλλειπὴν τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστην. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἦδη ἐσφράγισται, μὴ ἐμπιπτομένης μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν μήτε ἁλλοίωσιν ἣν τινὰ οὖν καί ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλευσά ἢ διανοηθῆναι τοῦτο ἤδη ἡρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τό αἰῶνιον ἀνάθεμα, διὰ τό βλασφημεῖν εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς τάχα μὴ ἄρτίως λαλήσαι, ἐν ταῖς γραφαῖς καί Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Το φρικτόν τοῦτο ἀνάθεμα ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον ἀλλ' ἐξεφώνησε πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν...

Ἐξεφώνησαν τοῦτο οἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καί σύμπας ὁ χορὸς τῶν θεοφόρων Πατέρων. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσεις ἢ σχίσματα ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδόν «κατάραν ὡς ἱμάτιον»... Οὕτω φρονούντες οἱ πατέρες ἡμῶν καί ὑπακούοντες εἰς τοὺς ψυχρῶς λογισμοὺς τοῦ Παύλου ἐστάθησαν σταθεροὶ καί ἐδραῖοι εἰς τὴν ἐκ διαδοχῆς παραδοθεῖσαν αὐτοῖς πίστιν καί διέσωσαν αὐτὴν ἄτρεπτον καί ἄχραντον διὰ μέσου, τοσοῦτων αἰρέσεων καί παρέδωκαν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς εὐλκρινῇ καί ἀνόθευτον, ὡς ἐξῆλθεν ἄδολος ἀπὸ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΕΚΔΟΤΗΣ:

**Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ**

**ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32
Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 -38.47.365
FAX: 38.47.365**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

**Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ**

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ, δραχμαὶ 1000

Ἑξωτερικοῦ:

**Ἑτησίᾳ, δολλάρια
Ἀμερικής 50**

Τιμὴ φύλλου δρχ. 100

**ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Σπύρος Ξύλος
Κλεισθένους 15
Τηλ.: 32.47.020**

τοῦ στόματος τῶν πρώτων ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου. Οὕτω φρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἄδολον, ὥς παρελάβομεν μετοχετεύομεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς μηδὲν παραμείβοντες, ἵνα καὶ ἐκεῖνοι, ὥς καὶ ἡμεῖς εὐπαρουσίαστοι καὶ ἀκατέσχυντοι λαλοῦντες περὶ τῆς τῶν προγόνων πίστεως». Καὶ ἡ ἐγκύκλιος αὕτη δὲν ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Πάσχα. Ὅμιλεῖ περὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ διαφυλάσσονται ἀμετάβλητοι, καὶ ἐναντίον παντός νεωτερισμοῦ.

Θὰ ἦσαν ἀρκεταὶ αἱ ἐκτεθεῖσαι αὐταὶ ἀποφάσεις, γινῶμαι καὶ ἐπιστολαὶ Συνόδων καὶ Πατριαρχῶν, διὰ τῶν ὁποίων διαπιστοῦται μία Ἀρχὴ κοινὴ καὶ ἀπαράβατος. Τηρηθεῖσα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ ἀρχὴ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας, τὰς ἀπὸ αἰώνων ἰσχύουσας, θὰ ἦσαν λέγομεν, ἀρκεταί, ἵνα πείσῃσι, πάντας ὅτι ἡ γενομένη μετὰ τὸς αἰῶνας μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ νεωτερισμὸν τὸν ὁποῖον διὰ πᾶν ἐκκλησιαστικόν θέμα καταδικάζει ἡ ἐκκλησία ἐφ' ὅσον καταλύει παράδοσιν μακράκινα καθγιασθεῖσαν διὰ τοῦ σεβασμοῦ αὐτῆς ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἀπὸ αἰώνων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν ὅμως ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλας ἀκόμη ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι ἐν ἐνὶ στόματι ἐν ἐνὶ πνεύματι καὶ μία καρδιά, οἱ ἀπὸ αἰώνων καὶ ἐτῶν ἐνσαρκοῦντες τὴν μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀντιπρόσωποι αὐταῖς ὁμοιούτως καὶ σταθερῶς ἀνεγνώρισαν ὅτι αἱ παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ὥς θὰ ἴδωμεν ἐγένοντο σεβασταὶ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἶναι καὶ πρέπει νὰ μείνωσιν ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετακίνητοι.

Ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Γ' (1716 - 1762) συνεκλήθη σύνοδος ἐκ δώδεκα Μητροπολιτῶν προΐσταμένων αὐτῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ἡτις ἐστρέφετο κατὰ τῶν πλανῶν καὶ νεωτερισμῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Ἡ μακρὰ ἀπόφασις τῆς Συνόδου ταύτης (1722) περιλαμβάνει ὡς 5ον ὅρον τὰ ἑξῆς:

«... Τρίτον, στέργειν καὶ ἀποδεχέσθαι καὶ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἐγγράφους τε καὶ ἀγγράφους, καθὼς αὐτὰς ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἄνωθεν ἔτι ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων παρέλαβε καὶ διεδέξατο καὶ ἐνεργεῖ καὶ φυλάττει ἀπαρτρίπτως

μέχρι της σήμερον».

Κατά τό 1827 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου ἡ αὐτὴ ἀντετάχθη ἄρνησις διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Τότε Ἀκαδημαϊκοὶ τινές τῆς Πετρούπολεως προέβαλον αἴτησιν περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἡ Ἱερά ὁμως Σύνοδος τῆς Ρωσίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπεστάλη ἡ πρότασις αὕτη ἀπεφάνθη ὅτι, ἵνα τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν, πρέπει νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀγαθάγγελον ἡ πρότασις αὕτη.

Ἀλλ' οὗτος ἀπέρριψεν ἐντελῶς τὴν πρότασιν ταύτην ἐπικαλεισθεὶς καὶ οὗτος τὰ θεοπισμένα ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀεῖποτε ἄρα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προκειμένου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀντετάχθη ἐπικαλουμένη στερεοτύπως σχεδὸν τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς παραδόσεις αὐτῆς.

Εἶναι περίεργον ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ ἀναλαβὼν τὴν πρωτοβολίαν καὶ τὴν εἰσήγησιν τῆς μεταβολῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἡμερολογίου, πρὸ τῆς ἀνόδου του εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον Ἀθηνῶν, Ἀρχιμανδρίτης ἔτι ὢν κατὰ τό 1918 ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι». (φύλλον 146 τοῦ 1918) μελέτην «περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἀνατολῇ». Ἐν αὐτῇ ἀναφέρων τὴν πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας κ. Νταπόντε ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καὶ περὶ τῆς ἀρνήσεως τούτου νὰ παραδεχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐπιλέγει: «Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου Β') χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν, ἣν εὐθύς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑπ' αὐτῆς ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις».

«Λαμβάνει δέ ἀφορμὴν ὁ Πατριάρχης νὰ ἐξάρη τὴν ἐμμονὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὰ παραδεδομένα καὶ νὰ ψέξη τὰς συνεχεῖς ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ μεταβολὰς διὰ παπικῶν θεοπισμάτων ἄνευ γνώμης καὶ εἰδήσεώς τινος τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν γενομένας... Ὅθεν δὲν ἐδικαιούτο μόνος ὁ Πάπας νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἡμερολόγιον θεωρῶν ἑαυτὸν ὑπέρτερον τῶν Οἰκου-

μενικῶν Συνόδων». Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος συμφωνεῖ πλήρως πρὸς ὅσα ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας Β' διεκήρυξε, πῶς γενομένος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν παρεῖδε τὰ παραδεδομένα; Καὶ ἀφοῦ παραδέχεται ὅτι οὔτε ὁ Πάπας δὲν ἐδικαιούτο μονομερῶς νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἀφοῦ ἐπαναλαμβάνει μετὰ τοῦ Ἱερεμίου Β' ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Πάπα εἶναι «παγκόσμιον σκάνδαλον» καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, πῶς δὲν ἐσκέφθη ὅτι κατὰ ἰσχυρότερον λόγον «παγκόσμιον σκάνδαλον» θὰ εἶναι ἡ μονομερὴς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου χωρὶς ταύτην νὰ δεχθῶσιν αἱ ἄλλαι ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι; Καὶ πῶς ἐδέχθη νὰ διαπράξῃ αὐτὸς αὐθαίρετον τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησιν, ὁμοίαν ἐκείνης ἣν διέπραξεν ὁ Πάπας;

Ἄς ἴδωμεν καὶ μεταγενεστέρως συγχρόνους ἀποφάσεις Συνόδων καὶ Πατριαρχικῶν αποφάσεων, ἀποφηναμένων τὴν αὐτὴν μέ τὰς παλαιότερας ἀποφάσεις γνώμην καὶ μὴ ἀποδεξαμένων οὐδεμίαν τροποποίησιν. Κατὰ τό ἔτος 1894 (Ἰούνιον) ἤρχισε νέα ἐνέργεια πρὸς ἐνοποίησιν τοῦ ἡμερολογίου. Εἰς σχετικὴν διάλεξιν δέ γενομένην τῇ 7 Ἰουνίου 1893 ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν φιλολογικὸν σύλλογον ὁ τότε Πατριάρχης Νεόφυτος Η' ἐπέτρεψε νὰ παραστῇ καὶ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ὁ Τανταλίδης.

Ἀλλ' ἡ συζήτησις ἐκείνη δὲν ἀπεκρυστάλλωθη εἰς οὐδεμίαν ἀπόφασιν. Κατὰ τό 1893 ὁ Πατριάρχης Ἀνθιμος ὁ Ζ' ἀπηγόρευσε τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τῶν Πασχαλίων Κανόνων συζήτησιν εἰς τὸν αὐτὸν φιλολογικὸν Σύλλογον, ἐπέτρεψε δέ μόνον καὶ ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» τῆς 24 Νοεμβρίου 1895 ἡ περὶ ἡμερολογίου γνώμη του, ὅτι «συμφωνοῦμεν ἐν τῇ ἐκφράσει πόθων καὶ εὐχῶν ὑπὲρ τοῦ ἐνιαίου ἡμερολογίου δι' ἅπαντας τοὺς χριστιανικοὺς λαούς».

Κατὰ τό ἔτος 1902 ὁ ἐκ Σμύρνης μαθηματικὸς Ἐπαμεινώνδας Πολυδώρου ὑπέβαλεν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν ἐν χειρόγραφον πραγματείας περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Αὕτη παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν ἀποτελεσθεῖσα ὑπὸ τῶν τότε καθηγητῶν Γ. Λιανοπούλου, Β. Ἀντωνιάδου, Κορνηλίου, Α. Σπαθάρη καὶ Ἡλ. Βαλσαμάκη. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ 5-7 Ὀκτωβρίου 1901 ἔκθεσιν τῆς διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ Πολυ-

δώρου ἀναιρέσασαν ἓν πρὸς ἓν τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ.

Προκειμένου περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως τοῦ ζητήματος ἡ ἔκθεσις λέγει:

«... Ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα οὐδὲν εὐρίσκειτο θρησκευτικῶς συνηγοροῦν ὑπὲρ τὴν ἀνάγκης τοῦ ἀποστῆναι τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθιερωθείσης πράξεως τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀντικαταστήσαι τὸ ἀστρονομικῶς ἀτελέστερον θεωρούμενον ἡμερολόγιον δι' ἑτέρου ἀστρονομικῶς τελειότερου ὑποτιθεμένου ἡμερολογίου, χάριν ἀστρονομικῆς ἀκριβείας περὶ τὸν ἑορτογμὸν τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἑορτάζουσιν οὐχὶ οἱ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιζητοῦντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς... κατὰ δὲ τὸν Ἀπόστολον τὸ παρατηρεῖν ἡμέρας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ νημερίας τεκμηριοῖ νηπιότητα ἐν τῇ πίστει καὶ αὐτὸ τοῦτο μεταπτώσιν ἀπὸ τοῦ ζωοποιούντος πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κτεῖνον γράμμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ φαρισαϊσμοῦ».

Τέλος ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατριαρχεῖαν (1902) ἔχων ὑπ' ὄψει τὴν ἐνταθεῖσαν τότε συζήτησιν περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ προκαλέσῃ ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, δι' ἧς νὰ προκαλῇ πάσας τὰς αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους ἐκκλησίας, ἵνα μελετήσωσιν ἐπισημασμένως τὰ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐξεύρωσι τρόπον συμβιβασμοῦ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων μετὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁρισμῶν. Ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνδικτικὴ ἐγκύκλιος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12 Ἰουνίου 1902 ἡ ἀποσταλλεῖσα πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας ἐξεδόθη ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων εἰς ἴδιον τεῦχος μετὰ τῶν εἰς αὐτὴν ἀπαντήσεων καὶ ἐπιγράφεται: «περὶ τῶν τεσσάρων σοβαρῶν καὶ πολλῆς μελέτης

καὶ σπουδῆς ἀξίων ζητημάτων. Ἔστι δὲ ταῦτα συντόμως εἰπεῖν: α) ἡ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ συνάντησις καὶ ἐνίσχυσις τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, β) ἡ δυνατὴ τούτων πρὸς τὰς δύο μεγάλας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδας τὸν καθολικισμόν καὶ τὸν προτεσταντισμόν σχέσις καὶ ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ προσέγγις, γ) πῶς δεῖ τὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν προσενεχθῆναι, ἰδίᾳ πρὸς τοὺς λεγομένους παλαιοκαθολικοὺς, ἐπιποθοῦντας τὴν μετ' αὐτῆς ἔνωσιν καὶ δ) τὸ περὶ δυνατῆς ἢ μὴ τροποποιήσεως καὶ ἀκριβεστέρον καθορισμοῦ τοῦ παρ' ἡμῶν κρατοῦντος ἡμερολογίου.

Τοῖς Μακαριωτάτοις καὶ Ἀγιωτάτοις Πατριάρχαις Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ ταῖς ἀγιωτάταις ἐν Χριστῷ ἀδελφαῖς αὐτοκεφάλου ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Κύπρῳ, Ρωσσίᾳ, Ἑλλάδῃ, Ρουμανίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Μαυροβουνίῳ».

Αἱ ἐνδιαφέρουσαι ἡμᾶς περικοπαὶ τῆς μακρᾶς ταύτης καὶ περισπουδάστου Συνδικτικῆς ἐγκυκλίου τοῦ ἀειμνήστου Ἰωακείμ Γ' εἶναι αἱ ἐξῆς:

«... Οὕσα δὲ κατὰ τὸν θεόπνευστον καὶ οὐρανοβάμονα Ἀπόστολον στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας καὶ σῶμα Χριστοῦ ἡ ἀγία λεγομένη ἐκκλησία, μία ἐστὶ πράγματι ἐν ταυτότητι πίστεως καὶ ὁμοιότητι ἡθῶν καὶ ἐθίμων συνωδᾷ ταῖς ἀποφάσεσι τῶν ἐπὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ μία ὀφείλει εἶναι ἀλλ' οὐ πολλὰ καὶ διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλους κατὰ τε τὰ δόγματα καὶ τοὺς θεμελιώδεις θεσμούς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακυβερνήσεως... οὐχ ἥτονος προσοχῆς, ἀξία λογιζόμεθα καὶ τὰ περὶ κοινοῦ ἡμερολογίου ἀφ' ἱκανοῦ ἤδη χρόνου λεγόμενενά τε καὶ γραφόμενα, ἐν οἷς ἰδίᾳ τὰ προτεινόμενα συστήματα μεταρρυθμίσεως τοῦ παρ' αἰώνων κρατοῦντος ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἢ ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἐκείνου μὲν ὡς ἐλλιπεστέρου ἐπιστημονικῶς, τούτου δὲ ὡς ἀκριβεστέρου νομιζομένου καὶ περὶ τῆς κατ' ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν μεταστάσεως τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ πασχαλίου.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γίνεται γνωστὸ εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἑνοριακὰς Ἐπιτροπὰς τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἰδιοκτησίας τοῦ Σωματείου: «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.» ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἀνάγκες δόμησις ἢ ἐπέμβασις σὲ ἤδη δομημένους χώρους, πρέπει πάραυτα νὰ ἐνημερώνεται τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Σωματείου (ὁδ. Κάνιγγος ἀρ. 32, τηλ.: 38.28.280 - 38.47.365) τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μόνον ἀρμόδιον ὄργανον στὴν ἐγκρίσιν τῆς ὑλοποιήσεως τῆς ὁποιασδήποτε οἰκοδομικῆς δραστηριότητος ποὺ χρειάζεται ὁ Ἱερός Ναός.

ΕΚ ΤΟΥ Δ.Σ.

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ακούσαμε τόν νεοεκλεγέντα Ἀρχιεπίσκοπον τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας κ. Χριστόδουλον, νά ὁμιλῇ γιά διάλογο μεθ' ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. («παλαιοημερολογιτῶν»), ὡς νά εἴμεθα μιά ... αἵρεση!!!

Ἡμεῖς δέν εἴμεθα αἰρετικοί Προτεστάντες, οὔτε Λατίνοι, οὔτε Ἀρμένιοι, οὔτε ἀλλοθρήσκοι, διά νά διαλεχθοῦμε καί νά βροῦμε ποῖος ἔχει τό μεγαλύτερο κομμάτι τῆς Ἀληθείας.

Εἴμεθα Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὡς τοιοῦτοι, δεχόμεθα συζήτησιν καί διάλογον διά τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας (νέου καί παλαιοῦ Ἑορτολογίου), στίς δύσκολες ἐποχές πού ἀκολουθοῦν διά τήν Ἑλλάδα μας καί τήν Ὁρθοδοξία.

Γιά ἓνα οἰκοδομητικό διάλογον καί ὄχι διάλογον διά ἐντυπωσιασμούς, ὅπως εἶναι εὐχερῶς ἀντιληπτόν, πρέπει νά προηγηθῇ ἡ πλήρης ἀποστασιοποίησις τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἀπό τήν παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὥστε νά ἐκλείψουν τά συλλεΐτουργα καί οἱ συμπροσευχές μέ αἰρετικούς καί ἀλλοθρήσκους. Ὁ οἰκουμενισμός εἶναι τό τεῖχος πού μᾶς χωρίζει κατὰ κύριο λόγο καί οἱ νεωτερισμοί εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ὅχι αἱ δεκατρεῖς ἡμέραι, ὡς νομίζουν ὀρισμένοι.

ΛΑΘΟΣ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Μέ λάθος στόχους ξεκίνησε ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ νέου Ἡμερολογίου κ. Χριστόδουλος, ἐπιχειρώντας διάλογο μέ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Τό τεῖχος πού μᾶς χωρίζει, δέν εἶναι οἱ δέκα τρεῖς ἡμέρες ἀλλά ἡ Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄν εἴστε εἰλικρινεῖς πρὸς τήν Ὁρθοδοξία κ. Χριστόδουλε, διακόψατε τόν διάλογον μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων καί αἰρετικῶν, στρέψατε τόν ἀγῶνα σας ἐναντίον τῶν κάτωθι αἰρετικῶν φαινομένων καί τότε εἴμεθα ἔτοιμοι πρὸς διάλογον.

10η Συνάντησις Θρησκειῶν γιά τήν Εἰρήνῃ τοῦ Κόσμου» (Ἀοσίζυ Ἰαλίας, Ὀκτώβριος 1996).

Ἐωρτάσθηκε ἡ δεκάτη ἐπέτειος τῆς πρώτης σχετικῆς συναντήσεως στήν ἴδια πόλιν (Ὀκτώβριος 1986). Συμμετείχαν «διακόσιοι διακεκριμένοι ἐκπρόσωποι μιᾶς δωδεκάδος θρησκειῶν» καί διεκήρυξαν στήν «κοινή ἔκκλησις ὑπέρ τῆς εἰρήνης», ὅτι «Δοξάζομε τόν Θεό γιά τόν Δρόμον τόν ὁποῖο διανύσαμε ὁ ἓνας δίπλα στόν ἄλλο καί ὄχι ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου».

Διακρίνεται ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνός, ἐν μέσῳ ἑτεροδόξων καί ἀλλοθρήσκων.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΔΗΛΕΣΙ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Στιγμιότυπο από την θρησκευτική Πανήγυριν της Ιερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρὰ τὸ Δῆλεσι Βοιωτίας. Διακρίνεται ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου Μπαρδάκα καὶ τῶν Ἱερέων Ἰουστίνου Χαραλαμποπούλου, π. Γεωργίου καὶ π. Ἰωάννου Γκλιόγκου.

Δ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος ἐκφωνεῖ τὸν Θεῖον Λόγον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς ἱερέαν χειροτονίας τοῦ π. Παταπίου Ἀργυροῦ, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως Θεοτόκου - Παναγίας Προυσιωτίσσης Τσακοῦ.

Ὑπενθυμίζει, πὼς ἡ Ἱερωσύνη δέν εἶναι ξεκούραση καὶ καλοπέραση ἀλλὰ Θυσία! Σταυρός! Ἀκάνθινο στεφάνι! Ἀγώνας σκληρὸς κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης, γιὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Αἰωνίων Ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου!